

SÍRON IΠΠΕΠ, SÍRON TÚL

*Frost könyveit mindig
örömteli várakozással
nyitom ki.*
– Charlaïne Harris

CAT ÉS BOPES
VÁMPÍRVADÁSZ-SOROZAT

7. RÉSZ

finep
selection

JEANIENE FROST

NEW YORK TIMES SIKERSZERZŐ

J E A N I E N E F R O S T

SÍRΟΠ ΙΠΠΕΠ,
SÍRΟΠ ΤΥΛ

CAŦ ÉS ΒΟΠΕS
VÁMPÍRVADÁSZ-SOROZAT

7. RÉSZ

Első kiadás

Könyvmolyképző Kiadó, Szeged, 2023

PROLÓGUS

R^{ECCS}. A hang megkönnyebbülést hozott magával. Ahogyan az is, hogy a lány alatt fekvő alak hirtelen elernyedt. Vége volt.

Leugrott a testről, mielőtt szivárogni kezdett volna. Mindig ez történt. Aztán vigyázzba állt, és ügyelt arra, hogy ne nézzen egyenesen az öregemberre, aki egy vastag üveg mögül figyelte őt. Nem szerette, amikor a lány nyíltan a szemébe nézett.

A férfi összeszorította az ajkát, ahogy a legutóbbi teszt eredményét vizsgálta. Az elméjében újra és újra egy dallam ismétlődött, a lány magában elmosolyodott rajta, de közben egyetlen izma sem rezdült. A többi oktatója ritkán énekelt gondolatban, de a férfi gyakran. Állandóan. Ha nem dühítette volna fel vele, a lány elmondta volna, hogy tetszik neki a dalocska, de az oktatója nem szerette, ha az emberek az elméjében kutakodnak. A lány nem sokkal azután hallotta meg ezt egy beszélgetésben, hogy megkapta a képességét, ezért aztán sosem említette meg neki.

– Hét másodperc – szólalt meg végül a férfi, lepillantva a testre. – Ezek az alanyok már nem jelentenek kihívást számodra.

Elégedettnek tűnt, a lány mégsem mosolyodott el. Az érzelmek kimutatása túl sok kérdéshez vezetett, ő pedig vissza akart térni a kézikönyveihez.

– Itt az ideje továbblépni a következő szakaszba – folytatta a férfi.

A szavak látszólag a lánynak szóltak, de valójában a húsz méterrel fölöttük lévő tükörüveg mögötti férfinak beszélt. Mivel azonban a lánynak nem szabadott tudnia a férfi ottlétéről, bólintott.

– Készen állok!

– Igazán?

Az elnyújtott kérdés figyelmeztetés is volt: ez a következő próba nem lesz könnyű. A lány ezért sem tudta megállni, hogy ne pislogjon meglepetten, amikor kinyílt fölötte a ledobóakna ajtaja, és új tesztalany zuhant az arénába. Hasonlóan nézett ki, mint a többi, amiket semlegesített, de amikor a lény felugrott, és szembefordult vele, rögtön megértette. Új ellenfelének nem volt szívverése.

– Mi ez? – kérdezte, és a saját szíve egyre gyorsabban vert.

Ellenfelének is megvolt a maga kérdése.

– *Ez* meg mi a szar?

– Semlegesítsd! – parancsolta ősz hajú kiképzője.

A lány elrejtette csalódottságát. Talán, ha gyorsan végez, jutalmul választ kap majd. De addig is, ha semlegesíti ezt a... valamit, azzal is több információhoz juthat.

Minden további teketóriázás nélkül a lényre támadt, kisöpörte a lábát alóla, majd a könyökét a torkába vágta.

Reccs.

A csontok a szokásos hang kíséretében törtek össze, de ahelyett, hogy az alany elernyedt volna, ledobta őt magáról, és hitetlenkedő pillantást vetve az öregre, felpattant.

– *Mit* művelt?

Beszéd közben a nyaka visszaugrott a helyére, kevesebb ideig tartott, mint egy pislogás. A lány zavartan bámult rá. Miféle lény képes így meggyógyítani magát?

– Élni akarsz? – kérdezte hűvösen az oktatója az alanytól. – Akkor meg kell ölnöd a lányt.

Már sok ellenfélnek mondta ugyanezeket a szavakat, de a lány most először érezte nyirkosnak a tenyerét. Lehetséges, hogy hihetetlen gyógyuló képességének köszönhetően ezt a valamit *nem lehet* semlegesíteni?

Felnézett az öregemberre, és egy pillanatra találkozott a tekintetük, mielőtt az elfordította a fejét. De ebből a rövid pillantásból is megkapta a választ.

Az alanyt meg lehet ölni. Csak rá kell jönnie, hogyan.

EGY

FIGYELMEN KÍVÜL HAGYNI EGY SZELLEMET sokkal nehezebb, mint gondolnád. Először is, a falak nem akadályozzák a fajtájukat, így hiába csuktam be az ajtót a házam előtt lézengő kísértet orra előtt, ő úgy követett, mintha behívták volna. Az ingerültségtől összeszorult az állkapcsom, de úgy kezdtem kipakolni a bevásárolt cuccokat, mintha észre sem vettem volna. Túl hamar végeztem. Vámpírként vámpírfeleségnek lenni azt jelentette, hogy a bevásárlólistám igen csak rövid volt.

– Ez nevetséges! Nem kerülhetsz örökké, Cat – motyogta a szellem.

Igen, a szellemek beszélni is tudnak. Ettől még nehezebb figyelmen kívül hagyni őket. Persze az sem segített, hogy mindezek tetejében ez a szellem a nagybátyám volt. Élő, halott, élőhalott... a családod mindig megtalálja a módját, hogy a bőröd alá férkőzzön, akár akarod, akár nem.

Ahogy a példa is mutatja, bár megfogadtam, nem beszélek vele, nem tudtam megállni, hogy ne feleljek.

– Tulajdonképpen, mivel egyikünk sem öregszik, *igenis* kerülhetlek örökké – jegyeztem meg hűvösen. – Vagy amíg fel nem köhögysz mindent, amit a régi csapatunkat irányító seggfejről tudsz.

– Madigan az, akiről beszélni akarok veled – felelte.

A szemem összeszűkülte a meglepetéstől és a gyanakvástól. Don bácsikám hónapok óta nem volt hajlandó elárulni semmit újdonsült ösellenségemről, Jason Madiganról. Donnak közös múltja volt a CIA-ügynökkel, aki átvette a taktikai egység irányítását, ahol korábban dolgoztam, de ennek részleteiről még akkor is hallgatott, amikor a hallgatása miatt Madigan majdnem az én, a férjem és több ártatlan ember halálát okozta. *Most* viszont kész kitalálni? Történnie kellett valaminek. Don annyira betegesen titkolózott, hogy csak négy évvel azután tudtam meg, hogy rokonok vagyunk, hogy dolgozni kezdtem neki.

– Nos? – kérdeztem minden előzmény nélkül.

Felrántotta egyik szürke szemöldökét, ezt a szokását azután sem bírta elhagyni, hogy a fizikai testét elvesztette. Úgy tűnt, a szokásos öltönyét és nyakkendőjét viseli, bár kórházi köpenyben halt meg. Gondolhatnám, hogy a saját emlékeim határozzák meg, hogyan néz ki Don, ha nem találkoztam volna már több száz másik szellemmel. Lehet, hogy a túlvilágon nincsenek ruhaboltok, de a szellemek arra még képesek maradtak, hogy úgy nézzenek ki, ahogyan az életben általában. Don tökéletesen ápolt, hatvanon túli bürokrata képét kellette életében, így nézett ki tehát a halálában is.

Nem veszített semmit abból az állhatatosságból sem, ami a puskaporszínű szemek mögött rejtett. A szemünk volt az egyetlen közös fizikai tulajdonságunk. Vörös hajamat és sápadt bőrömet apámtól örököltem.

– Aggódom Tate, Juan, Dave és Cooper miatt – jelentette ki Don. – Mostanában nem jártak az otthonaikban, és mint tudod, az erődítménybe nem tudok bejutni, hogy megnézzem, ott vannak-e.

Nem mutattam rá, hogy Don hibája, hogy Madigan tudja, hogyan kell szellembiztosítani egy épületet. A marihuána, a fokhagyma és az égő zsálya erős kombinációja a legerősebb kísértetek kivételével mindenkit távol tart. Miután tavaly egy szellem majdnem megölte Madigant, régi bázisunkon mindháromból bőséges készletet halmozott fel.

– Mikor láttad őket utoljára?

– Három hete és négy napja – felelte. Voltak hibái, de nagyon alapos volt. – Ha csak egyikük lenne távol ilyen sokáig, feltételezném, hogy titkos megbízáson vesz részt, de hogy mindegyikük?

Igen, ez még egy olyan titkos nemzetbiztonsági részleg tagjaitól is furcsa volt, ami az élőhalott társadalom nem megfelelően viselkedő tagjaival foglalkozott. Amikor a csapat tagja voltam, a leghosszabb titkos bevetés, amin részt vettem, tizenegy napig tartott. Azok a portyázó vámpírok és ghoulok, akik vannak olyan ostobák, hogy a kicsapongásaikkal felhívják magukra a figyelmet, hajlamosak a kedvenc helyeikre visszatérni.

Én mégsem akartam a legrosszabbat feltételezni. A telefonhívások meghaladták Don szellemképességeit, de engem nem akadályozott ilyesmi.

Kihúztam egy mobiltelefont a konyhai fiókból, és tárcsáztam Tate számát. Amikor megszólalt a hangpostája, letettem. Ha valami történt, és Madigan érte a felelős, akkor biztosan lehallgatja Tate üzeneteit. Nem akartam, hogy rájöjjön, szimatolok.

– Nem vette fel – mondtam Donnak.

Félretettem a telefont, és kivettem egy másikat a fiókból. Juant tárcsáztam. Néhány csörgés után egy dallamos spanyol hang utasított, hogy hagyjak üzenetet. Nem hagytam, ismét letettem, és másik telefonért nyúltam a fiókba.

– Neked meg hány ilyened van? – motyogta Don a vállam fölött lebegve.

– Elég ahhoz, hogy Madigannek fejfájást okozzak – mondtam elégedetten. – Ha lenyomozza a hívásokat, egyik sem fogja megmutatni a tartózkodási helyemet, bármennyire is szeretné tudni, hol vagyok.

Don nem vádolt azzal, hogy paranoiás vagyok. Madigan amint átvette a nagybátyám régi állását, világossá tette, hogy egyáltalán nem szível. Fogalmam sem volt, miért. Addigra visszavonultam a csapatától, és Madigan úgy tudhatta, már nincs bennem semmi különleges. Arról nem volt tudomása, hogy félvámpírból teljes vámpírrá válásom nem várt mellékhatásokkal járt.

Dave telefonja is egyenesen a hangpostára kapcsolt. Cooperé is. Átfutott az agyamon, hogy hívom őket az irodájukban, de azok az erődön belül voltak. Lehet, hogy Madigan úgy bepoloskázta azokat a vonalakat, hogy képes lenne rám találni, bárhogyan irányítom is át ezeknek az eldobható telefonoknak a jelét.

– Oké, most már én is aggódom – szólaltam meg végül. – Talán itt az ideje, hogy beugorjunk Madiganhez egy kis dumcsizásra.

– Ne fáradj! – válaszolta a nagybátyám. – Ritkán hagyja el az erődöt.

Ez is újdonság volt számomra, és csak fokozta a nyugtalanságomat.

– Ez esetben, ha Bones hazaér, majd kitaláljuk, hogyan nézhetnénk ott körbe egy kicsit.

Don józanul méregetett.

– Ha Madigan *tényleg* csinált velük valamit, akkor számít rá, hogy odamész.

Megint összeszorult az állkapcsom. Hát, hogy a viharba ne menék! Tate, Dave, Juan és Cooper nem csupán katonák, akikkel együtt harcoltam évekig, amikor még a csapat tagja voltam. Ők a barátaim is. Ha Madigan a felelős azért, hogy valami rossz dolog történt velük, azt hamar megbánja!

– Nos, hát, Bones és én pár hónapig viszonylag nyugodtan élünk. Azt hiszem, itt az ideje, hogy újra felrázzuk errefelé a dolgokat!

Helsing, a macskám, ugyanabban a pillanatban ugrott le az ölemből, amikor a levegő apró, láthatatlan áramlatokkal töltődött fel. Érzelmek járták át a tudatalattimat. Nem a sajátjaim, de majdnem ugyanolyan ismerősek. Pillanatokkal később havon guruló gumiabroncsok ropogását hallottam. Mire az autó ajtaja becsapódott, Helsing már az ajtóban állt, hosszú, fekete farka várakozással telve rángatózott.

Én maradtam, ahol voltam. Egy ajtóban várakozó cicus elég, köszö! A fagyos levegő süvítésével együtt megérkezett a férjem, Bones. Késő tavaszi vihar hava borította, úgy nézett ki, mint akit porcukorral hintettek be. Topogott a lábával, hogy a havat lerázza a csizmájáról, emiatt Helsing sziszegve ugrott el onnan.

– Nyilvánvalóan úgy gondolja, hogy előbb meg kellene simogatnod, és a hóval csak utána foglalkoznod – mondtam.

Mélységesen sötét, szinte fekete szemek találkoztak az enyémmel. Abban a pillanatban a viccelődés helyét a női elismerés vette át. Bones arca kipirult, és ez a szín kiemelte hibátlan bőrét, cizellált vonásait és érzékeny telt száját. Aztán levette a kabátját, felfedve egy indigókék inget, ami úgy tapadt az izmaira, mintha gyönyörködne bennük.

Fekete farmernadrágja a megfelelő helyeken rásimult, kiemelte feszes hasát, erős combjait, és amikor megfordult, hogy felakassza a kabátját, egy olyan feneket, ami akárcsak egy műalkotás. Mire visszafordult, a mosolya tudálékos vigyorrá szélesedett. Újabb érzelmek kerítették hatalmukba a tudatalattimat, ahogy az illata – fűszerek, pézsmá és égetett cukor gazdag keveréke – betöltötte a szobát.

– Hiányoztam, Cica?

Nem tudtam, hogy éri el, hogy a kérdés egyetlen hangozzon, mégis így volt. Mondhatnám, hogy a brit akcentus segített benne, de a legjobb barátai is angolok, és az ő hangjuktól sosem olvadok így el.

– Igen – válaszoltam, majd felálltam, és odamentem hozzá.

Figyelt, meg sem mozdult, ahogy felfelé csúsztottam a kezemet, hogy a nyaka köré kulcsoljam őket. Lábujjhegyre kellett állnom hozzá, de ez nem okozott gondot. Csak közelebb hozott miniket egymáshoz, és a teste kemény érintése majdnem olyan mámorító volt, mint a vágy örvényei, amik az érzelmeim között kavarogtak. Imádtam, hogy úgy érzem az érzéseit, mintha a sajátjaim lennének. Ha tudtam volna, hogy ez az egyik előnye annak, hogy teljes vámpírrá változtat, már évekkkel ezelőtt átminősítettem volna félvér státuszomat. Aztán lehajtotta a fejét, ám mielőtt az ajka az enyémet érintette volna, elfordultam.

– Addig nem, amíg nem mondod, hogy én is hiányoztam neked! – cukkoltam.

Válaszul felkapott, és szorítása könnyedén felülkerekedett tettezett küzdelmemen. Sima bőr simult a hátamhoz, amikor a kanapéra helyezett, a testével olyan barikádot képezve, amit nem akartam elmozdítani. Az arcomat a kezébe fogta, birtoklóan tartott, miközben zöld szín töltötte ki íriszeit, és az agyarai kicsúsztak a fogai közül.

Az enyéme is megnyúltak válaszul, és az ajkamhoz nyomódtak, amik várakozással telve szétnyíltak. Lehajtotta a fejét, de csak futó simogatással súrolta ajka az enyémet, aztán felkacagott.

– Ezt ketten is játszhatják, szivi!

Most tényleg komolyan kezdtem küzdeni, amitől csak még jobban nevetett. Az általam likvidáltak száma igencsak magas volt, emiatt kaptam az élőholtak világában a Vörös Kaszás becenevet, de Bonest már azelőtt sem tudtam felülmúlni, hogy szert tett meglepő, új képességeire. A hánykolódásommal csak annyit értem el, hogy hozzádörgölöztem a lehető legerotikusabb módon – pont ezért is folytattam tovább.

A pulóverem cipzárja teljesen lehúzódott, bár a kezét nem vette le az arcomról. A kezdő telekinézisével való gyakorlatozás tárgyát jórészt a ruháim képezték. Kinyílt a melltartóm elülső kapcsa, felfedve a mellem nagy részét. A nevetése morgássá változott, amitől finom bizsergés futott végig rajtam. De amikor sötétkék ingének gombjai szétpattantak, a színe Tate szemére emlékeztetett, és a hírre, amit el kellett mondanom neki.

– Valami készül – mondtam zihálva.

Fehér fogak villantak, mielőtt Bones a mellkasomhoz húzta a száját.

– Közhelyes, de igaz.

Az alantasabb részem azt suttogetta, hogy elhalaszthatnám ezt a beszélgetést egy órával, de a barátaim iránti aggodalmam fejbe kólintott. Felráztam magam lelkileg, belemarkoltam Bones sötétbarna fürtjeibe, és elhúztam magamtól a fejét.

– Komolyan mondom! Don beugrott, és megosztott néhány nyugtalanító információt.

Egy másodpercbe beletelt, mire a szavak eljutottak a tudatáig, de aztán felszaladt a szemöldöke.

– Ennyi idő után végre elmondta, mit titkol Madiganról?

– Nem – válaszoltam, és ezúttal tényleg megráztam a fejem. – Csak elmondta, hogy Tate és a többiek már több mint három hete nem jártak otthon. Hívtam őket, de a hangpostájuk kapcsolt. Tulajdonképpen ez el is terelte a figyelmemet arról, hogy Dont a Madigannel közös múltjáról faggassam.

Bones felhorkant, és a levegő rövid fuvallata a melleim közötti érzékeny völgyben landolt.

– Ravasz fickó, tudta, hogy így lesz. Nyilván nem véletlen, hogy akkor adta át neked ezt az információt, amikor én nem voltam itthon.

Most, hogy már nem a barátaim iránti aggodalom volt az elsődleges gondolatom, én is kételkedtem benne, hogy ez véletlen lett volna. Don eleget járt hozzánk ahhoz, hogy tudja, Bones néhány naponta elmegy pár órára, táplálkozni. Én ilyenkor nem megyek vele, mivel én másképp elégítem ki táplálkozási szükségleteimet. Magamban átkozódtam. Még mindig elsődleges fontosságú volt, hogy megtudjam, jól vannak-e a barátaim, de tudni akartam azt is, mit tud Don Madiganról. Hatalmas dologról lehet szó, mert a nagybátyám még akkor is titokban tartotta, amikor emiatt hónapokig nem beszéltünk egymással. Elvégre én nem csupán Don egyetlen családtagja vagyok, aki megmaradt neki, de vámpírként én vagyok azon kevesek egyike is, akik *látták* őt új, kísérteties állapotában.

– A nagybátyámmal majd később foglalkozunk – jelentettem ki, és sóhajtva eltoltam magamtól Bonest. – Most olyan utat kell találnunk a régi bázisomra, amin, ha végigmegyünk, nem végezzük mindketten egy vámpírbörtön cellájában.

KETTŐ

A MIKOR A KORMÁNYNAK DOLGOZTAM, én terveztem a biztonsági rendszert, ami a csapatunk bázisát védte. Az nem volt elég, hogy az épület egy régi CIA-s bunker, aminek öt szintjéből négy a föld alatt bújt meg. Érzékelőkkel is fel lett szerelve, amik másfél kilométeres körzetben a szélrózsa minden irányában figyelték a területet, és ezt úgy értem, hogy tényleg minden irányban. Ha csak egy patkányfalka túl közel merészkedett az egyik föld alatti szinthez, már az több riasztót beindított.

Madigan még nálam is paranoiásabb volt. Bones és én ezért is tartottunk hat kilométernyi távolságot, és figyeltük egy magas fáról távcsövön keresztül a bázist. Kívülről úgy festett, mint egy jellegtelen magánrepülőtér, ami a bezárás szélén áll. Belül azonban az ország egyik legkeményebb taktikai csapatának adott otthont, a rengeteg itt tárolt titkos információról nem is beszélve. Az átlagembereknek fogalmuk sincs arról, hogy élőhalottakkal osztoznak a bolygón, és a kormányunk ezt így is akarta hagyni.

Általában egyetértettem ezzel a *tudatlanság boldogság* politikával. Ezen a napon azonban ez bonyolultabbá tette a dolgokat.

– Lássuk be, csak egyetlen lehetőségünk van – szólaltam meg, miközben letettem a távcsovemet. – Don szerint Madigan nem jön elő egyhamar, a helyet nem tudjuk megrohmozni anélkül, hogy ártatlan emberek halnának meg, és kizárt, hogy úgy osonjunk be, hogy ne kapjanak el.

Bones horkantott.

– Akkor tán be akarsz csengetni?

Rezzenéstelen arccal néztem rá.

– Pontosan ezt szándékozom tenni!

Sötét szemöldökét egy pillanatra felvonta, aztán megrántotta a vállát.

– Legalább a meglepetés ereje velünk lesz.

Ledobta a távcsovét, elővette a mobilját, és írt valamit, ahhoz túl gyorsan, hogy el tudjam olvasni.

– Mi az?

– Biztosítás – válaszolta. – Ha hat órán belül nem küldök Mencheresnek egy újabb üzenetet, akkor értünk jön.

Belülről megborzongtam, ahogy visszapillantottam az épületre. Ennyit az ártatlan emberek miatti aggodalmamról! Mencheres nem csupán Bones vámpír nagyura és két hatalmas vérvonaluk társuralkodója, hanem a legerősebb vámpír, akivel valaha találkoztam. Kőkövön nem maradna, ha idejönne kimenteni minket.

– Reméljük, Madigant együttműködő kedvében találjuk – mondtam, igyekezve könnyed hangot megütni.

Bones két ág közé ékelte a mobiltelefonját, majd leugrott, és egy jaguárnál is kecsesebben landolt a lábán.

– Azt kétkem, de a csodáknak sosincs vége!

– Hogy *itt* van?

Szinte vicces volt hallani a döbbsent hangot a vonal másik végén. Nem láttam az ő arcát az elsötétített szemellenzön keresztül, de az ő hangjából is kiérződött a meglepettség.

– Igen, uram! Ő és a másik vámpír.

Bones mosolygott, cseppet sem zavartatva magát a feléje irányuló fegyverektől. Rám is pont ugyanannyi szegeződött. Dicséret az öröknek, amiért nem szexisták!

Hosszú csend következett, majd Madigan hangja ismét megszólalt a vonalban, ezúttal kurtán.

– Engedje be őket!

Bones és én különösebb gond nélkül jutottunk át a következő öt ellenőrzőpontra, mielőtt végre elértük a főépületet. Amikor a telephely széles fémajtói becsukódtak mögöttünk, reméltem, hogy a zárást jelző hang csak egy újabb biztonsági funkció, és nem Madigan ejt csapdába minket. Ez nem jelentett volna sok jót a barátaim sorára nézve, de az épületben dolgozókra sem.

Még több sisakos őr csatlakozott hozzánk, és kísért minket Madigan irodájába, nem mintha erre szükség lett volna. Bekötött szemmel is megtaláltam volna az odavezető utat, hiszen ez volt valaha a nagybátyám irodája. Madigan nem vesztegette az időt, és nyomban berendezkedett ott, miután átvette az irányítást.

A férfi, akinek a múltja olyan homályos, hogy a nagybátyám nem hajlandó elárulni, mit tud róla, felállt a helyéről, amikor beléptünk. Nem udvariasságból tette, csakis azért, hogy nyomatékot adjon a villámoknak, amiket a szeme szórt felénk.

– Neked *van* merszed!

Megvontam a vállamat.

– Mondanám, hogy a szomszédban jártunk, de...

Hagytam a levegőben lógni a mondatot. Bones azonnal megértette.

– Tudod jól, hogy ki nem állhatunk, szóval miért csinálsz úgy, mintha csak csevegni ugrottunk volna be?

Madigan vagy emlékezett Bones rá jellemző nyerseségére, vagy nem érdekelte a sértés. Nem tudtam megmondani, melyikről van szó, mivel nem hallottam a gondolatait a Barry Manilow-dal mellett, ami folyamatosan pörgött a fejében. Gyűlöltem Madigant, de meg kell hagyni, igen jó védekezést fejlesztett ki a vámpírok gondolatolvasása ellen. Senki sem tudott átjutni az idegesítő mantrákon, amiket választott. Aztán a szemében villanó, számomra túlságosan elégedettnek tűnő csillogással, az íróasztalával szemben lévő székek felé intett.

– Megmondtam, hogy letartóztatlak, ha visszajössz ide, de történetesen van egy kis megbeszélnivalónk.

Velem? A kíváncsiság visszatartott attól, hogy követelni kezdem, azonnal mondja meg, hol van Tate meg a többiek. Előbb kiderítem, mit rejteget a tarsolyában. Bones nem mozdult onnan, ahol állt, én viszont leültem, és szinte kényelmesen nyújtóztattam ki a lábamat, miközben a vézna, szemüveges férfit szemléltem magam előtt.

– Ki vele!

Madigan szája enyhe mosolyra húzódott, mintha a felszólítás mögött rejlő másik lehetőségen gondolkodna.

– Amikor legutóbb az irodámban jártál, azt mondtad, hogy olvassam el a személyi aktádat. Megfogadtam a tanácsot.

Halványan emlékeztem rá, hogy azért mondtam ezt neki, hogy megértse, egykor a nagybátyám is ugyanolyan bizalmatlan volt a vámpírokkal szemben, mint ő. Don túltette magát az előítéletein,

de Madigan soha nem változtatott volna a fajtámmal kapcsolatos el-
lenséges véleményén, nem mintha ez még érdekelt volna.

– Aha – feleltem nemtörődöm morgással.

– Amikor elolvastam, találtam valami érdekeset – folytatta, és le-
vette a szemüvegét, mintha csak szöszöket keresgélne a lencsén.

– Mit? – kérdeztem, meg sem próbálva leplezni a hangomból ki-
csengő unalmat.

Felnézett, és kék szeme megcsillant.

– Azelőtt hagytad itt a csapatot, hogy lejárt volna a szolgálati időd.

Felhorkantottam multságomban.

– Alaposabban kellett volna elolvasnod azokat az aktákat! Don
beleegyezett, hogy lerövidíti a szolgálati időmet, ha Bones vámpí-
rokat csinál az általa kiválasztott katonákból. Mi tartottuk magun-
kat a megállapodáshoz, amikor Bones átváltoztatta Tate-et és Juant.
Az pedig a bónusz volt, hogy Dave-et ghoulként hoztuk vissza.

– Ezt az alkut Don felterjesztette a feletteseihez, de a kérését el-
utasították. – Madigan rövid, önelégült mosolyt villantott rám, és
újra feltette a szemüvegét. – Az amerikai kormány szerint még öt
év aktív szolgálati időd van hátra, és néhai nagybátyáddal ellentét-
ben én nem fogok iratokat hamisítani, hogy kiengedjék a szerző-
dés kötelékéből.

Túlságosan ledöbbsentem ahhoz, hogy válaszoljak, de Bones neve-
tése megtörte a csendet.

– Most biztosan csak *szarozol* velem, ugye?

– Ezt most tudnom kéne, mit jelent? – kérdezte Madigan hűvösen.
Bones előrehajolt, a nevetés minden nyoma eltűnt az arcáról.

– Engedd meg, hogy világosabb legyek: Ha azt hiszed, hogy ar-
ra kényszerítheted a feleségemet, hogy neked dolgozzon, akkor nem
tudod, kivel baszakszol!

Hogy magára vagy rám gondolt, azt nem tudtam, de végre megtaláltam a hangomat.

– Megillet a dicséret, amiért elmondtad a legjobb viccet, amit idén hallottam, de most nincs kedvem játszazodni! Azért jöttünk, hogy megtudjuk, hol van Tate, Dave, Juan és Cooper. Ahogy hallottam, hetek óta nem voltak otthon.

– Azért, mert meghaltak.

Az agyam azonnal elutasította a szenvtelenül kimondott szavak értelmét, csak ezért nem ugrottam előre, és téptem ki Madigan torkát ott helyben.

– Második vicc. Nagyon jó formában vagy, de nekem pont most fogyott el a türelmem! Hol vannak?

– Halottak.

Madigan ezúttal majdhogynem elégedetten ejtette ki a szót. Már talpon voltam, az agyaráimmal arra készen, hogy húsba tépjek, amikor Bones erősen megszorított, és visszarántott, még dühöngő állapotomban sem bírtam szabadulni belőle.

– Hogyan? – kérdezte Bones nyugodtan.

Madigan ravasz pillantást vetett arra, ahogyan Bones fogva tartott, mielőtt válaszolt.

– Megölték őket, miközben egy vámpírfészket próbáltak felszámolni.

– Igazán nagy fészek lehetett.

Madigan csak a vállát vonogatta.

– Mint kiderült, igen.

– A testüket akarom!

Madigan még meglepettebbnek tűnt, mint amikor majdnem rárontottam.

– Micsoda?

– A testüket – ismételte meg Bones, és a hangja megkeményedett. – Most!

– Miért? Még csak nem is kedvelted Tate-et – dünnyögött Madigan.

Gyilkos ködöm kitisztult. Húzza az időt, ami minden valószínűség szerint azt jelenti, hogy hazudik a halálukat illetően. Megérintettem Bones karját. Elengedett, de egyik keze a derekamon maradt.

– Az érzéseim lényegtelenek – válaszolta Bones. – Én nem zézéltem őket, tehát az enyémeik, és ha meghaltak, akkor neked nincs többé szükséged rájuk.

– És *neked* mégis mi szükséged lenne rájuk? – követelte Madigan. Bones felvonta sötét szemöldökét.

– Az nem a te gondod. Várok...

– Akkor még jó, hogy nem öregszel! – csattant fel Madigan, ahogy felállt a székéből. – A testüket elhamvasztották, a hamvaikat pedig megsemmisítették, így nem maradt semmi, amit odaadhatnánk.

Ha Madigan azt akarja, hogy elhiggyük, meghaltak, akkor tényleg komoly bajban lehetnek. Még ha nem is ő áll közvetlenül e mögött, nyilvánvalóan a sorsukra akarja hagyni őket.

Én nem voltam hajlandó.

Valami a tekintetemben megijeszthette, mert jobbra-balra pillantott, mielőtt a kezét Bones felé lendítette.

– Ha nem szándékozol hagyni, hogy a feleséged befejezze a hátralévő szolgálati idejét, akkor mindketten távozhattok! Mielőtt börtönbe záratom kötelességmulasztásért, dezertálásért és azért, mert meg akart támadni.

Azt vártam, hogy Bones megmondja neki, hová menjen, ezért eléggé ledöbbsentem, amikor erre csak bólintott.

– A viszont nem látásig!

TETSZIK? MI IS NAGYON SZERETJÜK.

Szívből ajánljuk,
ha öröme és felszabadult percekre vágysz!

**Már rendelhető!
ÉLVEZD MIHAMARABB!**

**MOST
KEDVEZMÉNNYEL**

lehet a tiéd!

[Megnézem.](#)

NE HAGYD KI!

Rendeld meg most a kiadónál!

Még több jó könyv

megjelenését támogatom veled.

[Imádom a jó könyveket. Kérem máris!](#)

– Micsoda? – robbant ki belőlem. – Nem megyünk el, ameddig nem kapunk további válaszokat!

A keze szorosabban fogta a derekamat.

– De igen, Cica! Számunkra itt már nincs semmi.

Szúrós pillantást vetettem Bonesra, mielőtt tekintetemet a vékony, idősebb férfira fordítottam. Madigan arca elsápadt, de az erős kölniillat alatt nem éreztem rajta a félelem szagát. És kék szeme dacos volt. Már-már... merész.

Bones szorítása ismét szorosabb lett. Valami más is volt itt. Nem tudtam, mi, de bíztam Bonesban annyira, hogy ne ragadjam meg Madigant, és ne kezdjem kiharapni belőle az igazságot, ahogy szívem szerint tettem volna. Ehelyett elég szélesen elmosolyodtam ahhoz, hogy felfedjem az agyaramat.

– Sajnálom, de nem hiszem, hogy köztünk lehetséges egészséges munkakapcsolat, így hát vissza kell utasítanom az állásajánlatodat!

Léptek zaja hangzott fel a folyosón. Pillanatokkal később erősen felfegyverzett, sisakos őnök jelentek meg az ajtóban. Egy ponton Madigan megnyomhatta a csendes riasztót, amivel az előző látogatásom óta szerelte fel az irodáját.

– Távozzatok! – ismételte Madigan.

Nem is fáradtam a fenyegetéssel, de a pillantás, amit rávettem, tudtára adta, hogy ennek még nincs vége.

A bázistól egészen addig a fáig követtek minket, ahol Bones a mobiltelefonját hagyta. Miután magához vette, felszökelltünk a levegőbe. Egy órán át száguldoztunk az égen, mire sikerült leráznunk a helikoptert. Bones kiiktathatta volna, de nekem semmi bajom nem volt a pilótával azon kívül, hogy bosszantott a manőverező képessége.